LÆS STARTEN AF ...

FORORD

Han kommer til bevidsthed igen. Blikket er tåget og uden fokus, men han fornemmer at han er alene i rummet.

Efter et mislykket forsøg på at sætte sig op, brækker han sig på fliserne lige ved siden af toiletkummen. Lugten af opkast blander sig med stanken af kold og klam urin som klæber til hans lår.

Han spytter. Synet af den blodige, klumpede galde sender voldsommere rystelser gennem hans krop, der i forvejen skælver af feber. Han kan ikke lokalisere et eneste sted i kroppen som ikke gør ondt, og han kan mærke det størknede blod der ligger som et ekstra hudlag på ansigtet.

Han ser mod det enlige skråvindue. Det er blevet lysere udenfor. Måske er det allerede ved at blive morgen. Det giver ham en forestilling om håb. Han trækker armene til sig, men rebene borer sig blot dybere ind i kødet ved håndleddene, og et øjeblik efter må han undertrykke et skrig af smerte og atter synke sammen på gulvet.

I det samme opfanger hans ører en lyd. Han stivner.

Skridt.

Gulvet knirker ude på gangen.

Frygten, uhæmmet og lammende, overmander ham før personen træder ind i badeværelset. Hans sidste rest af værdighed er ham fuldkommen frarøvet, og han græder og beder for sit liv.

NOVEMBER

1

Aya dumpede ned på et tilfældigt sæde i bussen. Den var som altid fyldt til randen af halvsovende studerende og diverse andre morgensure individer, og hun havde som sædvanligt placeret sig på det første ledige sæde. Hun havde end ikke nået at genkende personen som sad ved siden af hende, og efterfølgende skød hun skylden på sin ringe nattesøvn der var blevet sønderrevet af sirener.

Det var først da han så hen og mødte hendes blik, at det gik op for hende.

Aya kunne med sikkerhed sige at han ikke normalt var med denne linje; hun var ret god til at kende ansigter, og han ville om nogen have tiltrukket sig hendes opmærksomhed.

Hun havde set ham på fakultetet hvilket betød at han måtte være samfundsvidenskabelig ligesom hende. Hun genkendte den grå skindjakke han var iført og mindedes også at have set ham i T-shirts der ikke lagde skjul på tatoveringerne, som løb op ad armene. Hvis hun så godt efter, kunne hun ane at hans hår var lyst. Det var kun få millimeter langt, så de fleste ville formodentlig overse det. Hans øjne var blå og mønstrede og frembragte en illusion om at være flere lag dybe.

Hans blik havde flyttet sig ud ad vinduet. Hun kneb øj-

nene let sammen og betragtede også menneskene og bilerne i bevægelse ude på vejen. Umiddelbart lignede han ikke én der interesserede sig for samfundsvidenskab. Hans interesser virkede snarere til at dreje sig om hvor mange våben han kunne snige med sig i byen fredag aften, og efterfølgende hvor mange han kunne nå at slå ned med dem.

Han fangede hendes blik og smilede. En lille, næsten umærkelig trækning i den ene mundvig, og øjnene der et kort øjeblik afvæbnedes og blev varme.

Han smilede *til hende.*

Af bar overraskelse nåede Aya ikke at gengælde smilet før han havde flyttet blikket ud ad vinduet igen. Hendes læber skiltes let og hendes øjne veg ikke fra hans baghoved. Hun vidste ikke om han kunne fornemme at hun blev ved med at se på ham, men egentlig var hun ligeglad.

Hun kendte mange af sine medstuderendes navne. Ikke så meget på grund af et stort netværk, men hun var ret god til at forbinde ansigter og navne efterhånden som hun samlede dem op gennem nogen, som kendte nogen, som kendte nogen.

Aya bed sig i læben. Hun kunne ikke forbinde ham med noget ud over de umiddelbare associationer hans ydre gav. Et eller andet sted længere væk rungede Pennys sladder hult i hendes ører.

Da hun havde siddet og betragtet ham et stykke tid uden anden respons fra hjernen, der delvis stadig sov, mødte han hendes blik igen. Denne gang måtte Aya vige

blikket efter nogle sekunder hvor de bare sad og så på hinanden. Hun kastede blikket ud ad ruden på gaden som hun var kørt gennem et utal af gange siden hun var startet på universitetet i september. Ud af øjenkrogen fornemmede hun endnu en trækning i den samme mundvig, men måske var det bare noget hun bildte sig ind.

Penny havde bevæget sig ud i en længere fortælling. Aya var stået af på halvvejen og sad nu blot og nikkede og smilede og indlagde et 'mmh' når det syntes passende. Men veninden havde vel ikke sniper-syn for ingenting.

„Aya?"

„Hmm?"

„Du er så distræt at du ikke engang kan *lade* som om du er interesseret i det jeg fortæller."

De var mødt op til frokostpausen før den skemalagte forelæsning, og de havde fundet sig et bord i hjørnet til at sludre om weekenden over en omgang spaghetti bolognese. En weekend som Penny altså fortrinsvis havde tilbragt hos en eller anden gammel gymnasiekammerat, der husede en gensynsfest.

Aya sukkede. „Sorry, Pen. Jeg har vist ikke sovet så godt i nat."

„Gud ja, apropos i nat; du har vel hørt hvad der er sket?" spurgte hun og glemte selv alt om gensynsfesten. Hendes øjne lyste og bestikket hvilede på tallerkenen. „Der kører allerede indslag om det i fjernsynet."

Aya rynkede bryn og tænkte på sirenerne. „Hvad er der sket?“

„Det er en 20-årig fyr her fra byen som er blevet slået ihjel i sin egen lejlighed. Ret meget mere vil politiet ikke ud med endnu.“

Ayas mave knugede sig sammen. „Slået ihjel? Jamen, hvordan …?“

„Hvad pokker skal *han?*“

Penny havde flyttet blikket over på noget bag Aya. Aya drejede rundt og fik øje på fyren i skindjakken som kom gående imod dem fra den anden ende af kantinen. Hun spærrede øjnene op, drejede rundt og stirrede intenst ned i bordet.

„Han minder mig altid om en nynazist eller en skinhead. Har du ikke set den dér tatovering han har i nakken, som om han er med i en eller anden ulækker sekt eller sådan noget … Aya?“ Ny begejstring i venindens øjne da hun så Ayas udtryk.

„Hej,“ lød en stemme bag Aya. Den var rolig, lavmælt, mørk, ru. Det hele på én gang. På en måde nøjagtig som hun havde forestillet sig.

„Hej,“ smilede Penny syrligt. „Penny.“

„Silas,“ sagde han.

Aya selv sad og ønskede sig telekinetiske evner der kunne fjerne de røde pletter på hendes kinder og sætte hendes hår ordentligt. Forsigtigt så hun op og mødte hans blik. Der var ingen trækning ved munden, men hans øjne lyste imødekommende.

„Aya," sagde hun og rømmede sig.

„Aya," gentog han og bevarede øjenkontakten nogle sekunder. Så tog han tasken af skulderen og gravede et par babylyserøde vanter frem. Hun kunne have slået sig selv.

„Du glemte dem her i bussen," sagde han og rakte hende dem.

Han sagde ikke: 'Du havde så travlt med at komme så langt væk fra mig så hurtigt som muligt, at du ikke engang havde tid til at se dine lyserøde vanter ligge tilbage i al deres skærende kontrast på det grå sæde'. Gudskelov.

Aya tog imod dem og smilede. Han havde en lille tatoveret løkke om fingeren og en tatovering som skulle forestille et sår rundt om håndleddet. Hun mente at have hørt noget om, at sådanne tatoveringer på hænderne regelmæssigt skulle tegnes op, og kunne ikke begribe at man ville udsætte sig selv for en sådan smerte. „Tak. Det var pænt af dig."

Han nikkede og kastede et blik på deres mad. „Velbekomme."

„Tak," sagde Penny og smilede kunstigt. Da han var uden for hørevidde, fortsatte hun: „Gud fader bevares. Forventede han en medalje eller hvad?"

„Han var bare flink."

„Det kan selvfølgelig være han er på prøveløsladelse og håber på at undgå at komme tilbage i fængsel ved hjælp af god opførsel," spekulerede veninden og gik atter i krig med kødsovsen.

„Hvad er dit problem?"

„Se ham lige! Wanna-be-rocker der render rundt og spil-

ler smart med sin læderjakke og sine tattoos og sin bad-ass-attitude. Man behøver da ikke at skilte med sin manglende hjernekapacitet!“

Aya rystede på hovedet. „Pas nu på blodtrykket.“

Penny skulle til at sige noget, men stoppede sig selv. Hendes øjne udvidede sig en lille smule. „Du er vild med ham, er du ikke?“

„Gider du lige …“

„Vorherre bevares, Aya, skal han ikke gøre andet end at plirre lidt med øjenvipperne og vise dig sin motorcykel?“

Aya rynkede bryn. „Hvad snakker du om?“

„Du ved godt at han har været inde og sidde, ikke? Narkovrag af værste skuffe. Gik gymnasiet om tre gange før det endelig lykkedes at holde næsen hudfarvet under hele forløbet.“

„Hvad ved du om det?“

„Jeg har mine pålidelige kilder. Du aner ikke hvor mange rygter der går om ham.“

Aya rystede på hovedet. „Hør dig selv. ’Rygter’ og ’pålidelig’ i samme sætning.“

„Din storebror kan sikkert også bekræfte det. Simon begyndte i 2.g …“

„Silas,“ rettede hun.

„… smidt ud inden der var gået et halvt år. Officielt på grund af fravær.“

„Og uofficielt?“

Penny nikkede som om hun ville bekræfte de tanker hun mente at Aya havde. „Bare se på ham.“

Aya gav sig til at pakke sine ting sammen. „Jeg fatter ikke at vi har den her samtale. Han gav mig mine vanter. Længere er den ikke."

„Godt," sagde Penny tilfreds og tørrede sig om munden. „Jeg ville også bare sikre mig at du ikke allerede er ved at drukne i de vandblå glugger."

2

Nicklas var følelsesløs.

Der gik noget tid før det gik op for ham. Det var faktisk først på vej hjem han indså det. Han snublede på trappen i opgangen, og det gjorde ikke ondt. Hans skosnude stødte imod et af trinnene, og han mistede fodfæstet. Hans ene skinneben og knæ tog lidt af faldet, mens kinden sørgede for resten, idet han ikke reagerede hurtigt nok til at kunne nå at støde imod med hænder eller arme.

Han satte sig på trappen, trak op i buksebenet og afslørede en nylavet hudafskrabning på størrelse med hans tommelfinger. Han rørte ved den opflåede hud og mærkede absolut intet. Heller ikke den blussende røde kind dunkede eller sved som den retmæssigt skulle have gjort, og han vidste at han var i chok.

Det var ikke kun fysisk han manglede evnen til at føle. Indeni var der ingenting. Der var tomt, fuldstændig som om nogen havde lagt ham i narkose, skåret ham op og fjernet alt af værdi, syet ham sammen igen og ladet ham vågne op og gå rundt, kun med skallen tilbage.

„Nicklas Emil Koreander?“ havde politimanden med overskægget spurgt og betragtet ham skeptisk over brilleglassene. „Koreander; er det ikke et krydderi?“

Den spinkle betjent som havde holdt sig i hjørnet med en sur mine – Nicklas gættede på at han skulle spille 'Bad Cop' – kunne ikke holde masken og smilede.

„Krydderiet staves med i," sagde Nicklas ligegyldigt.

Overskægget svarede ikke. Hans pludseligt spændte kæbe antydede en vis irritation over at have trukket rollen som den gode betjent. Han oplyste dato og navne på de tilstedeværende til en diktafon, før han satte den over til Nicklas.

„Theis Lynge Pedersen blev sidst set i live, da han forlod sine forældres bolig klokken 19.20 i går aftes, søndag den 2. november. Vil De være så venlig, hr. *Koreander* …" Betjenten vrængede navnet og holdt en lille kunstpause, før han fortsatte: „… at redegøre for, hvad De foretog Dem i går fra klokken 19.30?"

„Jeg har fortalt det he…"

„Hr. Koreander, det er jeg mere end klar over. Jeg skal bede Dem fortælle det én gang til."

Nicklas sad roligt og tog nogle dybe indåndinger oven på den totale udeblivelse af følelser, blinkede et par gange og gik så i gang med at fortælle.

„Jeg vidste at Theis skulle hjem til sine forældre," begyndte han og så fra den ene betjent til den anden. Overskægget skrev på en blok, så han fik kun øjenkontakt med Bad Cop ovre i hjørnet som skulede tilbage til ham. „Jeg havde ikke set ham en hel uge, så derfor …"

„Undskyld, hr. Koreander, er De venlig at uddybe årsagen til at De ikke havde set hr. Lynge Pedersen en hel uge?"

„Han havde bedt mig blive væk."

Overskægget griflede ivrigt, og uden at se op bad han: „Vær venlig at slå karakteren af jeres forhold fast, hr. Koreander."

Betjenten i hjørnet smilede og lignede én som kun manglede en stor pose popcorn og en halv liter cola. Forestillingen kunne begynde. Hvornår ville homoen bryde flæbende sammen og tilstå at han havde slået sin elsker ihjel i ren og skær afmagt over at denne ikke ville have ham?

Nicklas opfattede næsten ikke sin manglende reaktion. Normalt ville sådan en situation have ført både vrede og sorg med sig.

„Vi var kærester," sagde han. „Jeg er ældre end ham og har i længere tid været klar over min seksualitet. Han var usikker på det hele og var bange for hvordan folk skulle reagere. Når han blev for usikker på det hele, skubbede han mig fra sig. Men han elskede mig. Og jeg elskede ham."

Betjenten i hjørnet så nu mere ud som om han ønskede sig et baseballbat, så han kunne tæske en tilståelse ud af knægten i stedet.

Det rørte ikke Nicklas.

Overskægget rømmede sig. „Fortsæt venligst redegørelsen, hr. Koreander."

„Jeg holdt mig væk. Gav ham plads. Jeg vidste at han havde brug for det. Men jeg savnede ham jo. Og jeg vidste at han spiste hos sine forældre fast hver søndag, så omkring halv otte tog jeg hen til hans lejlighed og ventede

på at han kom hjem. Jeg sad i opgangen et kvarters tid før han kom. Jeg sagde at …"

„Hvad var hr. Lynge Pedersens reaktion på Deres tilstedeværelse?"

Nicklas rynkede bryn og tænkte efter. „Han sukkede og så ud som om han havde håbet på at jeg ikke ville være der, men som om han godt vidste at det ikke ville være tilfældet."

„Fortsæt venligst."

„Jeg sagde at jeg var ked af at jeg ikke kunne efterkomme hans ønske, men at jeg ikke kunne undvære ham. Da jeg ville tage om ham, lod han mig gøre det, og jeg fik lov at komme med indenfor." Nicklas tav.

„Vi skal have alle detaljer med," sagde Bad Cop.

„Vi havde sex i hans seng den næste time," sagde Nicklas uden tøven. Følelsen han normalt fik når folk prøvede at bryde ind i hans private bankboks af personlige gemmer udeblev. Han lod sig heller ikke mærke af betjentenes udtryk af slet skjult væmmelse. „Bagefter talte vi om efteråret. Om hans forældre og hans skole. Om mine studier."

„Hvad er det De læser, hr. Koreander?"

„Kommunikation."

Skævt smil og mere griflen. Overskægget så op og spurgte: „Hvad skete efterfølgende, og hvad var klokken da?"

„Omkring klokken ti gik jeg i bad. Jeg hørte dørklokken mens jeg stod under bruseren. Da jeg lidt efter kom ud fra badeværelset, havde han lukket et vennepar ind …"

„Martin Jensen og Sofie Kamfer," brød Bad Cop ind og kom over til skrivebordet for at hælde et nyt krus kaffe op. „Theis gik i klasse med Martin, og de kom forbi for at de to kunne udveksle oplysninger omkring en skoleopgave. Jensen og Kamfer har bekræftet at de ankom kvart i ti og tog af sted tre kvarter senere."

„Fortsæt," sagde Overskægget og kradsede fortsat ned på papiret.

„Theis præsenterede mig som sin fætter," sagde Nicklas monotont.

„Hvad var Deres reaktion herpå?"

„Jeg … tror jeg smilede og lod som ingenting. Jeg vidste ikke hvad jeg ellers kunne gøre."

„Fortsæt."

„Theis og Martin arbejdede på deres opgave, mens jeg lavede te og snakkede med Sofie. De tog hjem lidt senere."

„Tre kvarter senere, for at være nøjagtig."

Nicklas nikkede bare.

„Hvad skete der efter at de var taget hjem?" spurgte Overskægget en kende utålmodigt og havde tilsyneladende droppet formaliteterne.

„Jeg spurgte Theis hvorfor han havde sagt, at jeg var hans fætter. Han gav mig den sædvanlige forklaring om at det var nemmere sådan, indtil videre. Jeg gjorde ham opmærksom på, at vi havde været sammen i næsten et halvt år … Jeg tror faktisk jeg råbte det."

Overskægget holdt op med at skrive, og den anden

betjents hånd stivnede i bevægelsen der skulle føre kaffekruset til munden.

„Vi havde et skænderi. Jeg sagde at jeg forstod ham, og at han skulle have tid og plads og alt det dér, men at jeg også havde … følelser …“ Nicklas smagte på ordet, rynkede bryn og fortsatte: „At det gjorde helvedes ondt når han ikke ville stå ved mig. Han sagde at det ikke var mig, men ham selv han ikke kunne stå ved, fordi han ikke kunne finde ud af hvor han selv stod. Jeg gik. Sagde at jeg ikke ville komme tilbage før han fandt ud af hvor han stod.“

Betjentene iagttog ham, granskede hans udtryk der var blankt og blottet for følelser.

„Klokken var vel lidt over halv elleve … kvart i elleve, måske.“

„Hvor gik du hen?“

„Hjem. Jeg flåede to skabslåger og bestikskuffen i køkkenet ud og smed det på gulvet. Så satte jeg mig ved vinduet og så på månen. Jeg ved ikke hvor lang tid der gik … lang tid. Så lagde jeg mig i min seng og faldt i søvn.“ Han så på uret i lokalet, fulgte viseren en kvart omgang og fortsatte: „Jeg vågnede klokken halv fem, stod op og tog over til Theis. Jeg ville undskylde at jeg havde presset ham.

Døren var åben. Det undrede mig, for han var altid meget påpasselig med at låse døren for natten. Jeg drillede ham tit med det. Han kunne finde på at vælte ud af sengen klokken tre om natten for at tjekke om døren var låst.“

Overskægget havde fået en rynke i panden. Hvis Nicklas havde været sig selv, ville han have set den som en rynke

af bekymring. Bekymring for drengen der sad og var bleg, stiv og monoton.

Bad Cop så stadig mistroisk ud og rømmede sig sigende.

Nicklas så på ham og fortsatte: „Entreen, køkkenet og stuen så ud som det plejede. Døren ud til badeværelset var lukket, og lyset brændte. Jeg …“

„Det er fint, hr. Koreander,“ afbrød betjenten med overskægget. „Vi ved hvad der skete herfra.“

Den anden betjent fandt en afspiller frem og satte den på bordet. „Dette er optagelsen fra alarmcentralen. Vær venlig at lytte til den.“

Han trykkede play. De to stemmer på båndet tilhørte henholdsvis en rolig kvindestemme og en mindst lige så rolig Nicklas.

„Det er Alarmcentralen.“

„Goddag, mit navn er Nicklas Koreander. Jeg står i lejligheden på Birkevej 18 d, som tilhører Theis Lynge Pedersen. Han ligger ude på badeværelset. Der er blod over det hele, og det ser ud som om nogen har stukket ham med en kniv eller lignende gentagne gange forskellige steder på kroppen. Der er ingen puls, han er helt kold, og jeg er ret sikker på at han er død.“

„Vi sender nogen med det samme. Der vil gå nogle minutter. Forhold dig helt roligt.“

„Mange tak.“

Betjenten trykkede på stop og så på Nicklas, som konstaterede at den afspillede samtale havde varet præcis lige så lang tid som det tog viseren at komme en halv gang rundt.

Nicklas satte nøglen i låsen og lukkede sig ind i en lejlighed der lugtede hengemt. Han fik fornemmelsen af at have været væk i flere dage.

Det var blevet mørkt udenfor da de lod ham gå. De havde åbenbart ikke tilstrækkeligt med beviser til at holde på ham. Det virkede i det hele taget ikke som om de havde nogen form for beviser på noget som helst.

Nicklas smækkede et vindue op og tog et hurtigt bad, skiftevis skoldhedt og iskoldt. Da han efterfølgende tørrede dug af spejlet og stod nøgen foran det, dukkede en bleg og udtryksløs udgave af ham selv frem.

Nicklas slog på spejlet med knyttede næver til det revnede. Knoglerne i hænderne blev bløde, og der kom glassplinter i de åbne rifter, der blødte så voldsomt at badeværelsesfliserne blev en tusindedel så røde som Theis' havde været.

Efterfølgende havde Nicklas svært ved at afgøre, hvilken smerte der eksploderede først; den i hænderne eller den i solar plexus.

Han skreg og mærkede hvordan alle nerverne i midten af brystet skreg sammen med ham. Han sank nøgen og lidende sammen og ned på gulvet, hvor han krøb grædende sammen i fosterstilling.

3

Spisesedlerne undgik ellers normalt hendes opmærksomhed.

'Rædselsnat blev 20-årigs endelige: Stukket ihjel i egen lejlighed' stod der på den første, og den anden: *'Mørke Jylland blev mørkere søndag nat: 20-årig mand brutalt myrdet'.*

Kit standsede op midt på fortovet. En travl, midaldrende herre bag hende trådte hende i hælene og bandede irriteret. Hun nåede ikke at tænke ret længe over det, før fødderne havde ført hende ind i kiosken og ud igen med dagens eksemplar af Ekstra Bladet.

Tusmørket havde gjort sit indtog, og det var mørkt før hun nåede hjem. Opgangen henlå i mørke. Hun trykkede på kontakten og konstaterede at viceværten endnu ikke havde fået den ordnet.

Hendes trin rungede hele vejen op på fjerde sal, og benene snurrede på den måde der fortalte hende at morgenens løbetur havde været én af de bedre. Hun stillede indkøbsposerne, fandt nøglen i jakkelommen og placerede den i nøglehullet. Hendes bryn rynkede da det gik op for hende at døren ikke var låst. Pulsen bankede uvilkårligt i halsen.

Havde hun ikke låst i morges?

Jo. Selvfølgelig havde hun det.

Hvorfor var døren så ikke låst nu?

Fordi hun ikke havde låst den. Måske havde hun bare troet at hun havde låst den.

Kit åbnede døren, samlede poserne op fra gulvet og gik indenfor.

Lejligheden var mørk. Og tom, så vidt hun kunne se, idet hun trådte ind i stuen. Hvorfor blev pulsen så ved med at banke sådan?

Svaret kom til hende. Fordi der var nogen i lejligheden. Hun fornemmede en eller anden form for tilstedeværelse.

Et par arme tog om hende. „Jeg undrede mig over hvor hende den lækre nede fra Fakta var blevet af."

Kit sukkede. „Hej, Rie."

Hun drejede rundt idet Rie tændte lyset, og spekulerede på om det var lampen der var kraftigst, eller om det var venindens blændende smil.

„Jeg håber ikke jeg skræmte dig," sagde Rie og snuppede indkøbsposerne. „Jeg følte mig spontan. Havde lyst til at overraske dig. Hvad siger du til engelske bøffer?"

„Jeg siger ja tak," svarede Kit og fulgte med ud i køkkenet.

„Hvorfor var du ikke på arbejde i dag?" spurgte Rie som gik i gang med at fylde i køleskabet. „Hans sagde at du havde taget fri."

Kit sad på hug og rodede efter panden i skabet og svarede ikke. Da hun rejste sig, så hun at Rie var stoppet i bevægelsen og stod og betragtede hende afventende.

„Køleskabet begynder at bippe hvis ikke du snart

lukker det," bemærkede Kit og nikkede mod det åbne køleskab.

„Kit." Ries ansigt lagde som aldrig skjul på hvad hun følte. Følelserne stod nærmest skrevet hen over panden på hende: forvirring, skuffelse, frustration.

„Har du bøfferne?" spurgte Kit, og veninden sukkede.

De stod lidt i tavshed; Kit ventede på at panden blev varm og Rie iagttog hende.

Lidt efter fangede Kit hendes blik. „Det bliver en lang aften hvis du skal bitche hele tiden."

„Jeg har ikke set eller hørt fra dig en hel uge. Du tager fri en helt almindelig mandag og vil ikke fortælle mig hvad du har lavet. Giv mig én god grund til ikke at mistænke dig for at have fundet en eller anden overklassetøs ude fra Hellerup med falske bryster og eget palæ med jacuzzi og hvidvin og … dildoer i ti forskellige far…"

„Skat," afbrød Kit og fastholdt hendes blik. „Jeg lover dig at jeg ikke har fundet en eller anden overklassetøs ude fra Hellerup med ti forskelligfarvede dildoer."

Rie bed sig i læben. „Nå."

„Hun har kun en enkelt, så vidt jeg ved."

Kit smilede. Der stod overgivelse skrevet i panden på Rie, som lod den ligge for nu og kom over med bøfferne.

„Du er streng, du er," sagde hun og kyssede hende.

„Undskyld," mumlede Kit og strøg hende over håret, der var nyfarvet og skrigrødt.

Den 20-årige hed Theis Lynge Pedersen. Politiet kunne oplyse at han var blevet fundet af en ven, myrdet i sit eget badeværelse. Efterforskningslederen udtalte at mordet kunne beskrives med et enkelt ord: 'afstraffelse'.

„Kendte du ham?" spurgte Rie som var i gang med at rydde af, og nikkede mod avisen. Hun havde i forvejen skævet lidt mærkeligt til den, men havde ladet være med at kommentere valget af avis.

„Det tror jeg ikke. Navnet siger mig ikke noget." Kit rejste sig og hjalp med at tage af bordet.

„Jeg var nede forbi drengene tidligere," sagde Rie og gav sig til at skylle tallerkener af. „Klaus spurgte efter dig."

„Stak du ham én?"

„Nej, du ved, ikke på dén måde. Han lød faktisk lidt bekymret."

„Hvorfor det?" spurgte Kit og greb viskestykket fra krogen.

„Han havde ikke set dig længe. Heller ingen af de andre kunne huske at have set dig i flere uger." Rie fangede Kits blik.

„Hører du hvad du selv siger?" spurgte Kit og smilede. „De fleste dage er de så fulde at de ikke kan huske deres eget navn. Jeg var dernede i sidste uge. Klaus spurgte mig om jeg var mest til sølv- eller guldringe."

Rie smilede ned i vasken. „De spurgte hvor langt vi er med vintersortimentet."

„Hvad sagde du?"

„At vi strikker til vores fingre er følelsesløse."

„Det bliver snart så koldt at *de* mister følelsen i hele kroppen."

„Ja, det er en grim tanke. Jeg får lyst til at invitere dem med hjem."

„Du vil jo også gerne redde hele verden, Rie."

Veninden smilede. „Helst."

De stod lidt i tavshed.

Rie så op på hende. „Hvad svarede du?"

„Hvad mener du?"

„Sølv eller guld?"

Kit smilede skævt. „Nu skal du ikke få gode ideer. Du er jo heller ikke meget for rådhuset, er du vel?"

„Nej."

„Jeg tror ikke Gud vil tolerere en vielse af sindssyge lesbiske tilfælde som os."

„Det vil jeg skide på," sagde Rie og kom mere opvaskemiddel på børsten. „Jeg skal giftes i en hvid kirke i den største hvide blondekjole jeg kan få fat i, om jeg så skal true præsten. Hvad bliver det, sølv eller guld?"

„Du er godt klar over at du risikerer at få et nej, ikke?"

„Jeg forventer faktisk at få et nej."

„Det lyder også mest sandsynligt."

„Sølv eller guld, mus?"

„Sølv," sagde Kit og satte tallerkenerne i skabet.